

Zapisnik prvega srečanja šole za starše, 17. 10. 2018,

Kdaj popustiti, kdaj vztrajati in kdaj se pogajati?

Dr. Aleksander Zadel

118 prisotnih udeležencev

Udeleženci so vprašali in bi skozi srečanje želeli razumeti:

- Koliko časa vztrajati (kadar ima otrok želje)?
- Koliko svobode dopustiti otroku pri odločitvah?
- Kako ločiti med izsiljevanjem in stisko otroka?
- Na kakšen način otroka pomiriti?
- Kako otroka motivirati za stvari, ki jih mora narediti?
- Kako omejiti trmo, ki gre otroku v škodo, se ga ne da premakniti?

Dr. Zadel je vprašal udeležence, če bi imeli možnost izbire, kako bi se raje počutili dobro ali slabo? Kar lahko naučimo otroke je to, da so za to kako se počutijo v danih okoliščinah odgovorni oni sami. Na žalost si starši vzamejo poslanstvo, da so oni tisti, ki otroku omogočajo, da mu bo lepo. Starši lahko otroke naučimo, jim dovolimo, da pridobijo izkušnjo, da so sami odgovorni za svoje počutje.

Samostojnost – svoboda IZKUŠNJA

Moderni otroci imajo vse manj izkušenj in rastejo v teoretike življenja.

Svoboda pomeni, da določimo zelo jasne okvire. Koliko svobode – toliko, da ne ogrožajo sebe in drugih.

Odraščanje otrok je za starše naporno. Starši smo zato, da otroku postavimo meje, okvirje.

Pri otrocih ne gre za to kdo ima prav, zakaj ne bi imeli otroci prav, zakaj ne bi bilo po njihovo. Razmišljanje dva koraka naprej je bistveno boljše kot merjenje moči z otrokom. Pri merjenju moči vedno nekdo izgubi.

Otrok se rodi normalen in zato hoče sam delati stvari. Evolucija nam je dala moč, otrok si vzame kar potrebuje. Otroci počnejo stvari, zaradi katerih se dobro počutijo.

Otrok se nauči, da ima njegovo vedenje POSLEDICE.

Če starši nimajo časa zanj, otrok začne kar naenkrat trmariti, ker je v interakciji.

Pri 3-4 letih je njihovo najbolj zanimivo mesto KUHINJA, takrat bi otroci pomagali. MI (starši) pa jim preprečujemo, da bi DELALI, kar HOČEJO DELATI in jih pošiljamo, naj se igrajo v Barbi kuhinji, ampak to ni prava kuhinja in tam ni prave mame. Zato gre otrok v drug najljubši prostor v stanovanju, kjer je WI-FI in postane PASIVEN.

Otroci imajo PRIROJENO POTREBO po GIBANJU. Starši smo tisti, ki jih delamo NAUČENO PASIVNE. Vedno več je motorično motenih otrok, dislektičnih... a ne gre za nič drugega kot to, da je OKOLJE VSE MANJ PRIJAZNO do OTROKOVIH TEMELJNIH POTREB PO GIBANJU in SODELOVANJU.

Otrok je PROJEKT, mora biti PRIDEN in PRIJAZEN in NA MIRU!

Eni postanejo pasivni, drugi nemirni in agresivni. Vendar to niso indigo otroci.

Izzivi v odnosu do otroka se pokažejo že pri večerji »kaj bomo jedli za večerjo?« in otrok reče »nisem lačen!« Ko je večerja mimo bi pa on jedel. Kaj je posledica? Lakota!

V določenem obdobju določene hrane ne moremo spraviti po grlu, to je običajno, zato tudi od otrok ne pričakujmo, da bodo uživali vsa živila.

Otrok takrat, ko smo jedli ni jedel ampak potem bo pa lačen ko bomo nekam šli. In če je lačen je tečen. Kaj nam je v življenju pomembno? Spet presodimo in se odločimo. Da gremo na izlet? Ali da se z otrokom dobro razumemo? Vsi smo kdaj tečni.

Kako otroka pomiriti? Mi sami se moramo pomiriti. Kadar je otrok jokajoč in vznemirjen ga objamemo. Damo mu čas (1-2-3 minute. Če grize, preprečimo, da grize-fizično.

Ne poskušajte otroka pomiriti, če niste sami mirni.

Otroci razmišljajo 3 korake naprej!

Uporabljajmo dotik kadar rečemo NE!

Preveč smo storilnostno naravnani!

Vsak jok je stiska, za otroka je vedno funkcionalno. Naučimo ga, da so nekatere stvari funkcionalne, nekatere pa ne! Jok zaradi »kinderjajca« v trgovini je nefunkcionalen. Zdržimo otrokov jok.

Vedno, kadar otrok izsiljuje, mirno prenesemo jok.

Ljubosumje ob sorojencu premagujemo najlažje, če otroku rečemo »pomagaj« »pridi, ga bova skupaj uspavala«.

Otroku kažemo celo paleto čustev. Dovolimo izražanje neugodnih čustev na socialno sprejemljiv način. Na spoštljiv način.

Starši določajo pravila v tem svetu – koliko časa vztrajati. Mi določimo pravila igre!

Za ključne stvari naj se starša poenotita! Sva različna, se spoštujeva, ne merimo moči.

Vzgoja ni mišljena kot nekaj nenapornega, kot nekaj kjer imaš mir. Vzgoja je »štala«.

Nemira je veliko v družinah, ker živimo eni mimo drugega.

Danes se pogosto pogrešamo!

Omogočiti otroku, da izživi potrebo po »biti s starši«.

Ko otrok začne v postelji motiti, ga odnesi v njegovo posteljo. Naj zaspi pri starših, vendar ga potem odnesi v svojo posteljo. Bodi pri tem sproščen. Ne nosi ga po prstih. Otroci do 7 leta naj bodo v postelji do 8 ure.

Do 7 leta se nemir pri otrocih pojavlja predvsem zaradi:

- Premalo spanca,
- Alergije,
- Preveč energije,
- Pozno popoldanskih in večernih vnosov prepovedane kalorične hrane,
- Prepovedan ekran,
- Obred odhajanja v posteljo traja predolgo (naj bo le pol ure pred spanjem).

Po srečanju zapisala Pavlina Zirer